AZ UTOLSÓ ÚT

- Szemüveg, gyógyszerek, telefon, útlevelek, pénz megvan?
- Igen, drágám.
- Fürdőruhát csomagoltál?
- Természetesen. Ott van minden a bőröndökben.
- Megjött a taxi, mehetünk.

„*Lekapcsoltam, kihúztam, becsuktam, elzártam*" – sorolta magában az idős asszony, sorra véve a lehetséges veszélyforrásokat.

- A repülőtérre kérem.

A taxis mosolygott, bepakolta a csomagokat és elindultak. A becsekkolás gyorsan ment, csak a tranzitban kellett valamennyit várni az indulásra.

- Milyen kedves ötlet volt a gyerekektől, hogy az aranylakodalmunkra ugyanazt a hotelt foglalják le, ahol a nászúton is voltunk!
- Igen, és még a szoba is ugyanaz! Azóta nem is jártunk arra, pedig…Ki hitte volna, hogy már ötven éve házasok vagyunk?
- Bizony, gyorsan elrepült az idő. Már az unokák is felnőttek…
- Menjünk, nézd csak, be lehet már szállni!
- Archibald, én olyan furcsán érzem magam.
- Persze, mert már régen repültünk.
- Igen, bizonyára.

Az idős házaspár helyet foglalt a gépen. Az asszony most is az ablak mellett ült, mint akkor és nézegetett kifelé. A belső nyugtalansága nem szűnt. – *Mindig is féltem*. – gondolta magában. Mint minden alkalommal, most is a férje kezét szorongatta. Becsatolták magukat, végignézték a stewardessek bemutatóját, hogy mit kell tenni, ha baj van (a férje szerint akkor már úgyis minden mindegy), és elindultak. A gép felszállt, hosszasan emelkedett, majd egyenesbe igazodott, amint elérte a repülési magasságot. Sima útra számítottak.

- Emlékszel, akkor a nagy kapkodásban ottfelejtettem a napszemüvegem a fésülkdő-asztalon.
- Én meg a rejtvényújságot az éjjeliszekrényen.
- De milyen szép is volt! A hotel, a tenger, és mi ketten…
- Most is az lesz, meglátod! Szunyókálj kicsit, hosszú még az út! Én is azt teszem.
- De ne engedd el a kezem!
- Soha nem engedem el. Hiszen megfogadtam! – nevetett az idős úr.

A gép egy idő után erősen megrázkódott. Hamarosan jelentkezett a kapitány az éterben:

- Kedves utasaink, a repülőgépünk egy viharzónán halad keresztül. Erős turbulencia várható. Kérem, kapcsolják be az öveket!

…

- Nahát, Archibald, már meg is érkeztünk?
- Igen, ez az a hotel. Megismerem.
- Csakugyan. Mintha semmi sem változott volna!

Odaléptek a recepciós pulthoz.

- Mr. és Mrs. Evans. Gratulálok! Örülök, hogy megérkeztek. Kellemes időtöltést kívánok. A szobakulcs, a 706-os. Fiam, kísérd fel Evanséket a szobájukba! – szólt a recepciós a londinernek.

- Magdalena.
- Igen?
- Ez különös. Tudod, sokszor elfelejtem azokat a dolgokat, amik nemrég történtek, de ami rég volt, arra szinte szó szerint emlékszem. A recepciós ötven éve pontosan ugyanezt mondta!
- Most, hogy így mondod, lehetséges. De a boy, az tényleg ugyanaz lehet. Emlékszem, egy nagy anyajegy volt az ádámcsutkája fölött, és ennek a fiúnak is pontosan ugyanott van egy anyajegye.
- Ez tényleg érdekes. Hívjuk fel a gyerekeket, hogy megérkeztünk. Add a telefont, legyél kedves!
- Nem találom.
- Hogyan? Ott van a táskámban, a külső zsebben.
- Itt nincs. De nézd csak, mit találtam? Ez nem a te napszemüveged, amit itt felejtettünk?
- Az nem lehet! Ötven éve voltunk itt, nem tegnap! Mutasd csak! Márpedig ez az! – döbbent meg az asszony. Pillantása az éjjeliszekrényre vándorolt. – Az pedig a te rejtvényed, ha nem tévedek.
- Az bizony, stimmel az évszám is! 1971. Istenem! Micsoda személyzet! Előkeresték nekünk?
- Archibald. Nézz csak rám! Nézz a tükörbe! Döbbenet! És nem fáj semmim!
- Újra fiatalok vagyunk! Pont, mint a nászutunkon! Igen! És épek a fogaim!
- Mi folyik itt? Beszélni akarok a gyerekekkel! Menjünk vissza a recepcióra.

A recepción egy árva lélek sem volt. Az esti friss újság hevert a pulton. A címlapon a fotó egy szerencsétlenül járt repülőgép roncsait mutatta.

A kép alatt rövid hír: „*A rossz időjárás miatt a tengerbe zuhant egy amerikai utasszállító repülőgép, melynek fedélzetén 165 utas tartózkodott. A balesetet senki nem élte túl.*”

…

